

Dub a datel

Na kraji lesa stál starý, rozložitý dub. V jeho větvích šuměl vítr a zpívali ptáci. Listy v koruně omýval déšť a v zimě poletoval sníh okolo mohutného kmenu. Při jedné letní bouřce se větrem ulomila silná větev a pahýl, který po ní zbyl začal hnit. Hniloba zachvátila i zdravé dřevo a začala pronikat dál. „Je se mnou zle“, pomyslel si strom. „Pod kůru mně začne zatékat voda a pomalu zahynu.“ Smutný dub ani nezaslechl, jak jednoho rána do koruny přilétl černý datel. Šplhal po kmeni a ostrým zobákem ze škvír v kůře dobýval hmyz.

Dub ožil a oslovil šplhavce: „Vítám tě, datlíku, jak se máš?“ Datel popoletl na další větev a pokýval hlavou na znamení, že se má dobře. Dub smutně řekl: „Tak to se máš, kamaráde. Se mnou je to zlé. Bouřka mi srazila větev, pahýl po ní shnil a vypadá to, že to nepřežiju. Nemoc pokračuje dál do kmenu a čeká mě smutný konec.“ „Kde máš tu nemocnou větev?“ zeptal se datel. Dub mu ukázal druhou větví, kde ho nemoc trápí. Datel chvíli poskakoval okolo, poletoval nad nemocnou větví, jakoby si něco vyměřoval. Odlétl a za chvíli se vrátil s družkou. Oba se bez váhání pustili do práce. Od zobáků jim odletovaly třísky na všechny strany. Dělalí takový hluk, že se slétali ptáci zdaleka a zvědavě sledovali, co to ti datli vyvádí.

Pověstná síla a vytrvalost datlů udělala své. Místo nemocné větve teď byla do kmenu vytesaná dutina až na zdravé dřevo. Tam se voda nedostane. Dub se nestačil divit, jak to rychle a dobře zvládli. „Vy jste mne zachránili, kamarádi moji! Jak se vám jen odvděčím?“ A nestačil se divit znovu. Datlové se zeptali: „Nebude ti vadit, když v té dutině budeme žít? Je v ní sucho a budeme tam s rodinkou v bezpečí. Nikde v lese jsme takové místo nenašli.“ **Dub souhlasil a byl rád, že v nouzi poznal přátele.**

